

benytte en kommende Lejlighed. Det er ogsaa Interesse for mig selv, der dikterer mig at slukke lidt af denne Tørst hos det ærede Medlem. Jeg maa naturligvis beklage, at jeg ikke kan benytte den Lejlighed, der er givet mig her; thi det ærede Medlems Stilling kan jeg ikke med min bedste Villie karakterisere paa anden Maade, end jeg allerede har gjort. Det ærede Medlem afficeres, siger han, ikke af, at den Politik, som han fører overfor de sociale Lovforslag, ligger i klart Lys, saa at enhver kan se den. Nej, det undrer mig ikke, at han ikke berøres stærkt deraf; thi hvis han gjorde det, vilde han dog rimeligvis have benyttet sig af en lidt mere skjult Maade, end Tilfældet har været. Den Politik, det ærede Medlem driver — det kommer det ærede Medlem til at undskylde mig, at jeg siger —, virker nemlig paa en ganske ublufærdig Maade. Naar jeg stiller Forslag om, at Maksimumsgrænsen for Statens Refusion til Hjælpekasserne skal firedobles, siger det ærede Medlem: Højere op, saa højt op, at det svæver helt i Skyerne. Og naar man her stiller Forslag om at indføre faste Takster for Støtten til de gamle og derved bringer ud af Verden det Klagepunkt, som med større eller mindre Grund er fremført fra Socialdemokratiets Side, om, at der vises Karrighed overfor de gamle, hvad siger saa det ærede Medlem og det Parti, han repræsenterer? De siger, at de Beløb, der ydes, er alt for smaa; højere op, siger de. Og for at intet skal mangle, følger de til, naar de kommer til at tale om Alderen: Længere ned, det gaar slet ikke an at gaa op til 65 Aar. Det er jo ikke mig, og det er ikke Regeringen, der har sagt „længere ned“ i Forbindelse med de sociale Love, men det er det ærede Medlem — vel at mærke dog, naar der ikke længere var Tale om Penge, men om Alderen. Undertiden har man fra Socialdemokratiets Side rost sig af den Opportunisme, som Partiet viste. Man har sagt, at det var den, der gjorde, at man tog de Fremskridt, der var opnaelige i Øjeblikket, naar man blot erkendte, at det var Fremskridt. Jeg maa oprigtig talt udtale min Forundring over, at den Anerkendelse af Fremskridt, som i mere end een Henseende har ligget i de Ord, der blev udtalt af det ærede Medlem, ikke ved denne Lejlighed har kunnet føre til, at dette Fremskridt faar Socialdemokratiets Støtte. Men det falder for øvrigt ganske godt i Traad med, at den Hjælp, der for over en Menneskealder siden blev givet til de gamle, heller ikke fandt Socialdemokratiets Støtte, hvilket naturligvis ingenlunde har hindret de ærede Medlemmer

i ved utalte og utallige Lejligheder senere at tillægge sig Æren for det Fremskridt, der den Gang fandt Sted. Maaske vil man ogsaa gøre det overfor det foreliggende Forslag, som jeg haaber snart skal blive ophøjet til Lov, en Fornøjelse, som jeg ikke paa nogen Maade vil misunde det ærede Medlem. Jeg er nemlig ingenlunde, som det ærede Medlem, misundelig.

Det ærede Medlem siger, at der er slet ikke Tale om Mangel paa Hensyn fra Socialdemokratiets Side til, hvor Pengene skal komme fra; det Hensyn har Socialdemokratiet taget. Ja, de Herrer har jo forlængst tilegnet sig Tordenskjolds Opfindelse: det er de samme Penge, der præsenteres ved alle mulige Kasser, overalt, hvor Krav stilles. Ved Behandlingen i Folketinget af Loven om Told paa Luksusvarer i Forbindelse med Behandlingen af Restaurations- og Chokoladeskatten og Socialdemokraternes Nægtelse af at yde Regeringen de gennem disse Skatter tilvebragte 37 Mill. Kr. til Statstyrelsens Førelse udtalte den socialdemokratiske Ordfører: det var paa ingen Maade Mening, at Regeringen ikke skulde have disse Penge, de var til Disposition; de Beløb, som Militærordningen kostede, skulde man den Dag i Morgen gerne stille til Anvendelse, saa kunde de 37 Mill. Kr. undværes. Og naar der er Tale om, hvad denne Lov vilde komme til at koste, dersom Overbudet kunde gennemføres, siger de Herrer: Ja, men det har vi tænkt paa, for der er jo det Beløb! De har ganske vist glemt, at de gennem andet Tilbud for længst for deres Vedkommende har anvendt disse Penge. Jeg kunde nævne en Række andre Tilfælde, hvor man har givet en lignende Anvisning, og jeg nærer ikke Tvivl om, at det vil blive en Række, der bliver uendelig lang i den kommende Tid, af Anvisninger paa ganske det samme Beløb. Men det ærede 8de Medlem for 1ste Kreds maa undskylde, at jeg siger det: den Fremgangsmaade er opdaget, den Politik ligger i Dagens klare Lys, og deres Tal — derom kan jeg forsikre det ærede Medlem —, paa hvem dette gør noget som helst Indtryk, som er saa lettroende, saa naive, at de bider paa Mading af den Art, er nu meget ringere, end det har været; Spekulationen vil derfor vise sig lidet virkningsfuld. Jeg føler mig overbevist om, at den Udgift, som Lovforslaget i dets nuværende Skikkelse vil give Anledning til, kan de danske offentlige Kasser, Statens og Kommunernes Kasser, bære. Jeg føler mig forvissat om, at om det end i mange Kommuner vil trykke haardt, vil man dog